

Sygn. akt II Cz 1303/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Bednarek-Moraś

Sędziowie: SO Marzenna Ernest

SO Robert Bury (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 10 grudnia 2013 roku w Szczecinie

sprawy z powództwa D. D.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 20 marca 2013 roku w sprawie I C 1025/11

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

SSO Robert Bury (spr.) SSO Agnieszka Bednarek-Moraś SSO Marzenna Ernest

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd I instancji odrzucił apelację powoda D. D. od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 29 października 2012 roku wskazując, że powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika złożył apelację od wyroku nie uiszczając jednocześnie opłaty w należnej wysokości. Wskazano, że jeżeli apelacja wnoszona jest przez zawodowego pełnomocnika, to jego obowiązkiem jest obliczenie oraz uiszczenie opłaty (art. 126² § 1 k.p.c. w zw. z art. 130² § 1 k.p.c. i 391 § 1 k.p.c. oraz art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Skutkiem nieopłacenia pisma procesowego jest jego zwrot (art. 130 § 2 k.p.c., art. 130² § 1 k.p.c.), z wyjątkiem jednak przypadków, kiedy według przepisów szczególnych skutkiem nieopłacenia jest odrzucenie pisma. Dotyczy to środków zaskarżenia oraz odwoławczych, w tym apelacji, zgodnie z art. 370 k.p.c. Zastosowanie znajdują art. 130 § 1 k.p.c. i art. 130² § 1 k.p.c., co prowadzi do wniosku, że powinność wezwania strony do uiszczenia opłaty od wniesionego środka odwoławczego odnosi się tylko do pism wnoszonych przez stronę niezastępowaną przez profesjonalnego pełnomocnika.

Postanowienie zostało zaskarżone w całości zażaleniem przez powoda, który zarzucił naruszenie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. przez jego błędną wykładnię prowadzącą do uznania, iż nieopłacony środek odwoławczy w postaci zażalenia podlega odrzuceniu bez wezwania przez sąd do uiszczenia brakującej opłaty, art. 130 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie, w wyniku czego sąd odrzucił zażalenie wniesione przez powoda jako nieopłacone bez wzywania go do uiszczenia stosownej opłaty. Powód domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia i zasądzenia od pozwanego

na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego. W ocenie skarżącego, po uchyleniu art. 130² § 3 k.p.c. brak jest podstaw do odrzucenia środka zaskarżenia wniesionego przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego bez wzywania do usunięcia braków formalnych w postaci opłacenia pisma.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne.

Skreślenie przez ustawodawcę art. 130² § 3 k.p.c., będącego podstawą odrzucenia nieopłaconego środka odwoławczego lub środka zaskarżenia sporządzonego przez profesjonalnego pełnomocnika, spowodowało, że w obecnym stanie prawnym brak jest przepisu, który przewidywałby negatywne konsekwencje dla strony profesjonalnie reprezentowanej w postaci odrzucenia nieopłaconego środka odwoławczego lub środka zaskarżenia a limie, bez procedury naprawczej. Po uchyleniu art. 130² § 3 k.p.c. w wypadku nieopłaconego środka odwoławczego lub środka zaskarżenia wniesionego przez fachowego pełnomocnika (podlegającego opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej, obliczonej od podanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia) znajduje zastosowanie przepis art. 130 § 1 k.p.c., a nie art. 130² § 1 k.p.c. (np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2012 roku, I CSK 532/11, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2012 roku, II CZ 12/12, postanowienie Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2010 roku, IV CZ 107/09, OSNC- ZD 2010 r., nr C, poz. 90).

Z art. 370 k.p.c. wynika, że sąd pierwszej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym apelację nieopłaconą. Norma cytowanego przepisu określa treść orzeczenia sądu w sytuacji nieopłaconej apelacji i zażalenia (art. 397 § 2 k.p.c.) i stanowi *lex specialis* w odniesieniu do normy zrekonstruowanej na podstawie art. 130 § 1 i 130 § 2 k.p.c., która określa treść zarządzenia przewodniczącego w sytuacji nieopłacenia innych pism. Stosunek *lex specialis* do *lex generalis* zachodzi jedynie w odniesieniu do treści decyzji procesowej, lecz nie do wezwania do uiszczenia opłaty. Norma art. 130² § 1 k.p.c. znajduje zastosowanie jedynie do pism nieopłaconych podlegających zwrotowi, a nie do pism nieopłaconych podlegających odrzuceniu. Przepisy o postępowaniu apelacyjnym i zażaleniowym wyrażają normy szczególne i stanowią o odrzuceniu środków odwoławczych, więc w tych postępowaniach nie może znajdować zastosowania norma szczególna stanowiąca o zwrocie środków odwoławczych i braku procedury naprawczej w odniesieniu do opłaty sądowej.

Odrzucenie zaskarżonym postanowieniem apelacji wniesionej przez pełnomocnika powoda bez uprzedniego wezwania do uzupełnienia brakującej opłaty od apelacji w terminie tygodniowym sprawia, że rozpoznawane zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe na podstawie przepisu art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.

(...)

(...)

(...)

1. (...);

2. (...)

3. (...)

4. (...)